

MdR, Jazzgeschiedenis 625. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 21, baritonsaxofoons, deel twee en laatst. Gerry Mulligan had zijn eigen hoofdstuk in deze periode '53/'58, omdat hij niet alleen de pionier van de solo-baritonsaxofoon was, maar als componist, arrangeur, leider van kleine groepen en big bands een grote rol speelde. In Mulligan's begintijd, eind jaar veertig/begin jaren vijftig, had hij als baritonsolist twee collega's van niveau: Serge Chaloff, en -die hoort u eerst- Cecil Payne. Hij is een New Yorker, werd daar 14 december 1922 geboren: Cecil McKenzie Payne. Begon op gitaar, ging later altsaxofoon spelen: Bebop. In '46 na drie jaar militaire dienst als musicus, ging hij zich geheel op de bariton concentreren. Dat jaar '46 ook kwam hij in de big band van Dizzy Gillespie terecht, waarmee hij voor het eerst solistisch op de plaat te horen was - in deze geschiedenis ~~zab~~ hij op die manier, lang geleden. ~~██████████~~ Na 1949 was hij bij veel formaties te horen, ik noem Tadd Dameron en Illinois Jacquet. Midden jaren vijftig was hij alleen op de plaat actief, om daarna terug te komen voor een lange carrière. Payne had net als de acht jaar jongere Pepper Adams die we vorige keer hoorden, binding met de aanpak van Duke Ellington's Harry Carney. U hoort nu twee stukken van oktober 1955, gemaakt in NYC voor Signal. De ritmesectie: Duke Jordan-piano, Tommy Potter-bas, Art Taylor-drums. Van Randy Weston: "Chessman's delight".

plaat 1

Cecil Payne: Chessman's delight (Randy Weston)
1/3 - 5:28 - Signal S 1203

"Chessman's delight" van pianist Randy Weston, genoemd naar Chesman's, een jazzclub in Brooklyn toen. In het tweede stuk een tweede blazer: trompettist Kenny Dorham. Pianist Duke Jordan maakte samen met Cecil Payne "Man of moods".

zelfde

Cecil Payne: Man of moods (Cecil Payne, Duke Jordan)
2/2 - 5:35 - idem

"Man of moods" - baritonsaxofonist Cecil Payne in oktober 1955 voor Signal in NYC, met Kenny Dorham-trompet, Duke Jordan-piano, Tommy Potter-bas, Art Taylor-drums. Later in zijn carrière zou Payne ook nog fraai fluit gaan spelen, de laatste jaren gaat het niet zo goed met zijn gezondheid.

Tenslotte Serge Chaloff. Geboren in Boston op 24 november 1923 begon hij zijn muziekstudie op piano en klarinet, net als Pepper Adams deed het horen van Harry Carney hem besluiten bariton te gaan spelen. Maar Chaloff ontwikkelde snel een lichtere manier van spelen. Bij Boyd Raeburn, Georgie Auld en vooral Woody Herman: 1947-'49, zijn glorie-periode als band-musicus. Hij maakte ^{daar} deel uit van de oorspronkelijk Four Brothers, de saxgroep van Herman die uit drie tenoren en één bariton bestond, in de tijd dat alle big bands saxofoonsecties ~~had~~ twee alten, twee tenoren en een bariton hadden.

Herbie Fields, Zoot Sims, Stan Getz en Serge Chaloff, dat waren de Brothers ^{ze}, vormden een absoluut unieke sectie die dan ook op de daartoe strekkende plek in deze geschiedenis uitgebreid te horen was. In de vijftiger jaren ging het door een wervelkolom-aandoening bergafwaarts met Chaloff, hij hield vol, deed in zijn rolstoel de laatste sessions. Hij overleed in zijn geboortestad op 16 juli 1957, 33 jaar oud. Ik laat u drie stukken horen uit een Capitol-LP die hij op 4 maart 1956 volspeelde in Los Angeles. Met Sonny Clarke-piano, Leroy Vinnegar-bas, Philly Joe Jones-drums. Jack Lawrence maakte het thema voor: "A handful of stars".

plaat 2

Serge Chaloff: A handful of stars (Lawrence, Shapiro)
1/1 - 5:00 - Capitol Sc 052-80 803

"A handful of stars". Van Leo Robin: "Thanks for the memory".

zelfde

Serge Chaloff: Thanks for the memory (Robin, Rainger)
1/3 - 3:46 - idem

"Thanks for the memory". Tenslotte een blues in F van Serge Chaloff: "Susie's blues".

zelfde.

Serge Chaloff: Susie's blues (Serge Chaloff)
2/2 - 5:05 - idem

"Susie's blues". Serge Chaloff-baritonsaxofoon, Sonny Clarke-piano, Leroy Vinnegar-bas, Philly Joe Jones-drums. Voor Capitol in LA, 4 maart 1956, een jaar en vier maanden voor de dood van Chaloff. Volgend hoofdstuk: bassisten. Dit was Jazzgeschiedenis 625, MdR.

0 0 0 0 0